

Mégiscsak jó kompszágnak lenni

2019 május 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mi magunk vagyunk Európa.

Ezerszáz esztendeje élünk a Kárpát-medencében, és már századokkal azelőtt is önálló arcunk, nevünk, akaratunk volt. Mi magunk vagyunk Európa.

Imádom azt, amikor valamilyen Temze- vagy Szajna-parti dolgozószobából ránéznek a világtérképre, és amikor megtalálják a visegrádiakat, köztük hazánkat, legelőször is a jelentéktelenségünk jut eszükbe. És az, hogy nekik, a tapasztalt uniós gyarmattartóknak civilizálniuk kellene minket, akik nem értjük a világot, még nem cseperedtünk fel. Kiváltképp külpolitikai ügyekben kell kiművelniük a keleti bunkókat, hiszen láthatóan nem értjük, mi zajlik körülöttünk, nem ismerjük a világot, a szomszédainkat viszont jól lekasabolnánk, ha tehetnénk, végzetős nacionalisták lévén mindannyian. Akkor lássuk, kit kellene bemutatniuk nekünk onnan, a nyugat-európai dolgozószoba mélyéről...

A németeket? Őket biztosan nem. Ezeresztendő sorsközösségben élünk velük, minden rezdülésüket ismerjük. Otthonosan járunk-kelelünk Bécsben, Bajorországban, ismerjük a német kultúrát, nyelvet, életformát. Hazánkban jelentékeny német kisebbség él, barátaink, szomszédaink sokszor német nevet viselnek, német befektetéssel dolgozunk együtt. Tudjuk, miben jók, miben rosszak, mikor lehet Őket kenyérre kenni, mikor veszélyesek. Tiszteljük Őket tudásukért, de tapasztaltuk, hogyan viselkednek birodalomként. 200 ezer Németországban élő magyarunk a mai napig eleven nagykövetségünk.

Vagy talán az oroszokról kéne meghallgatnunk néhány hevenyészett előadást olyanoktól, akik egy percre sem éltek orosz iga alatt? Mert mi igen, kedves barátaim. Ebben az országban több nemzedék tanult nyolc, de legalább négy évig oroszul, hiszen jó negyven évre berendezkedtek a ruszok. Rengeteg magyarnak vannak orosz kapcsolatai, sokan tanultak kint, sokan jártasak a helyi viszonyokban. Minket nem kötnek hollywoodi klisék, az oroszok világosan állnak előttünk erényeikkel, hibáikkal. Gyarmattartóként Őket sem kedveltük, de történelmi tapasztalataink arra intenek, hogy kereskedjünk velük, keressük a természetes kapcsolatot a nyersanyagokban kiapadhatatlan hatalmas országgal. Ebbe még az is belefér, hogy lengyel barátaink alkalmasint másképp vélekednek az oroszokról, hiszen közelebb élnek hozzájuk. Mi ezt is megértjük, elfogadjuk, mert nem akarunk másokra erőltetni univerzális recepteket, használati előírásokat.

A briteket ne ismernék? Miközben százezer magyar él abban az országban? Miközben a fiatal magyar nemzedékek már egészen elfogadhatóan beszélnek angolul? Nemhogy ismerjük az angolokat, skótokat, írakat, walesieket, de még a helyi választásaikban is részt vesznek magyarjaink. A brit társadalom nyitott könyv a magyarok előtt, ott élünk velük, és Ők is egyre gyakrabban jönnek felénk. Magyarországon mindig is erőszakos pártja volt az anglofónoknak, amit tőlük megtanulhattunk, már régen megtanultuk.

A törökökről kéne valamit mondanunk? Hiszen szegény-élő-élő mi is török nép volnánk. Isztambulban sétálva otthoni arcok jönnek velünk szembe. Százötven évre berendezkedtek nálunk a törökök; hoztak kultúrnövényeket, fűdőt, vittek asszonyt, gyereket, és – nem melleleg – felpredálták a fél országot. Róluk is tudunk jót, rosszat egyaránt mondani. Az elmúlt száz esztendőben is eleven volt a kapcsolat országaink között, jól ismerjük egymást. Sok minden összefűz minket, sok minden elválaszt, de mi pontosan tudjuk, kik a törökök. Az arab országokról szólva nemcsak Germanus Gyula és más tudós úttörők jutnak eszünkbe, hanem frissebb emlékek is. A szocializmus évtizedeiben a magyar állam látható és láthatatlan szervei erőszakos hídfőállásokat szereztek egy sor arab országban. Ez az előnyünk máig nem tört el. Sok jeles arab politikus, értelmiségi, mérnök, orvos valamelyik magyarországi egyetemen szerezte diplomáját, ismerjük egymást, magyar turistáink Jordániában fűdöznek, reneszánszát éli az arabnyelv-oktatás és az iszlámkutató Magyarországon, soroljuk tovább? Vagy talán a Balkánról oktatnának ki bennünket a tisztelt nyugati döntéshozók? Amely országokat nálunk senki sem ismeri jobban? És a többiek, a szomszédos országok? Hiszen mindegyikben jelentékeny számú magyar kisebbség él! Mindent tudunk egymásról, beszéljük egymás nyelvét, szokásaink, ételeink, kultúránk, gondolataink, népzeneink azonos vonásokat mutat, helyenként majdnem egyforma.

Vagy Amerikáról kéne közösen gondolkodnunk? Amely több százezer magyart szippantott fel százötven év alatt? És ahol máig komoly magyar közösségi élet folyik? El akarják mondani nekünk, milyen Amerika, amikor a Los Angeles-i nagynénénk már régen elmondott nekünk mindent? El akarják magyarázni nekünk Hollywoodot, amelyet magyar emigránsok tettek naggyá? Soroljuk tovább az amerikai tudományos, politikai, mérnöki élet magyar származású nagyjait? Mutassunk rá arra, hogy negyedszázada szövetségeseink vagyunk? Hogy amikor ezeket a sorokat írom, a magyar miniszterelnök éppen az amerikai elnökkel készül tárgyalásokra? Mégis mit tudnak Ők ott, a messzi nyugaton a nagyvilágról, amit mi már régóta nem tudunk?

Ezerszáz esztendeje élünk a Kárpát-medencében, és már századokkal azelőtt is önálló arcunk, nevünk, akaratunk volt. Mi magunk vagyunk Európa. És egyre inkább azok is maradunk, miközben a kontinens nyugati fele, amely ingyenes leckékben részesít bennünket, és nem veszi figyelembe náluk sokkalta mélyebb, családi történeteken, nemzedékek hányattatásaiban, nemzeti hűstettkben, forradalmakban és szabadságharcokban kikristályosodott tapasztalatainkat, egyre messzebb kerül Európától.

Már csak ezért is kell? tisztelettel szíveskedjenek hozzánk közeledni. Nagyobb szerénységgel, nagyobb alázattal, hiszen nem együtt gyarmatosítottuk a fél világot, nem együtt tüntettünk el népeket, fél kontinenseket, nem ugyanolyan súlyúak a bűneink. És időközben a tanulóidőnk is véget ért. Ma már mi szabunk irányt mindannak, amit Európának nevezünk. És a tapasztalatainkra alighanem sokkal gyorsabban szüksége lesz a nyugati világnak, mint hinnék. Ott, a dolgozószobák mélyén, ahonnan csak a számok és a statisztikák látszanak, az emberek nem.

Szentesi Zöldi László - <http://www.888.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló